

דף עג.

עין משפט א.

הו"מ סימן תכה פעיף א
עיין לעיל דף עב. עין משפט א

עין משפט ב.ג.

הו"מ סימן תכה פעיף ג

ג. הרודף אחר הזכר או אחר אחת מהעריות לאונסם חוץ מהבהמה ר
מצילין אותו אפי' בנפש הרודף, ואם רדף אחר ערוה והשיגה כיון
שהערה בה אע"פ שלא גמר ביאתו אין ממיתין אותו עד שיעמוד בדין.

עין משפט ה.ו.

הו"מ סימן תכו פעיף א

א. הרואה את חבירו טובע בים או ליסטים באים עליו או חיה רעה
ויכול להצילו הוא בעצמו או ע"י שישכור אחרים להצילו ולא
הציל, או ששמע מעכו"ם או מוסרים חושבין עליו רעה או טומנים לו
פח ולא גילה אוזן חבירו והודיעו, או שידע בעכו"ם או באנס שבא על
חבירו והוא יכול לפייסו ולהסיר מה שבלבו על חבירו ולא פייסו וכיוצא
בדברים אלו הרי זה עובר על לאו ש "דלא תעמוד על דם רעך".

עין משפט ז.ז.

הו"מ סימן תכה פעיף ג
עיין לעיל עין משפט ב

ר. דאין כאן קלון ופגם לנרדף שהיא הבהמה ונלמד מקרא. סמ"ע ס"ק ט'.

ש. רמב"ם פ"א מרוצח הלכה י"ד מברייתא בסנהדרין ע"ג. ואם השכיר עליו להצילו חייב
הניצול לשלם ולפרוע למציל מה שהוציא עליו דאין אדם מחוייב להציל נפש חבירו
בממונו היכא שיש לו ממון לניצול, וכ"כ הטור מהרא"ש.
וכתב בירושלמי דאפי' המציל בעצמו מכניס עצמו לספק סכנה חייב לנסות להציל, ואם
גם הוא ודאי שיטבע כגון בים סוער פטור וא"כ אסור לו, והטעם שהוא בספק והשני ודאי
ימות. באר הגולה אות ב'.

דף עג:

עין משפט א.

ח"מ סימן תכה פעיף ד

ה. ד. רדף אחר הערוה ואחרים היו רודפים אחריו כדי להצילה ואמרה להם הניחוהו כדי שלא יהרגני אין שומעין לה ^ה אלא מבהילין אותו ומונעין אותו ע"י הכאת אחד מאבריו ואם אינם יכולים באבריו אפי' בנפשו.

* הבא על הגויה בפרהסיא לעיני ישראלים קנאים פוגעין בו ^א, ומותרין להורגו, ודוקא בשעת מעשה ^ב אבל אם פירש אסור להורגו. ודוקא שהתרו בו ולא פירש ^ג, ודוקא שבא הקנאי מעצמו להורגו אבל אם שאל ב"ד אין מורין לו כן ^ד.

ת. דעדיין מקפדת על פגם שלה רק שחוששת שלא יהרג בשבילה וע"כ אין שומעין לה. סמ"ע ס"ק י"ב.

א. ממשנה בסנהדרין פ"א ע"ב, וע"ז דף ל"ו ע"ב.

ב. מימרא דר"י בסנהדרין פ"ב ע"א וע"ע אחרי שהערה בה כבר גמר העבירה ומאי שנא אחרי שפירש שאסור להורגו וכמו בסעיף ג בשו"ע.

ג. כ"כ הראב"ד בהשגות על הרמב"ם בפ"ב מאיסורי ביאה.

ד. שם מימרא דר"י.